

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

71 'Ο Υπερέλληνας
Τιμωρεί



⊕ ΥΠΕΡΕΛΛΗΝΑΣ ⊕



Τὸ ἀλλόκοτο
συντηριάνι.

ΕΝΑ μεγάλο ἀνοικτὸ αὐτοκίνητο ὀλοκαίνουργιο καὶ ἀστραφτερό, προχωρεῖ σιγὰ-σιγὰ μέσα σὲ μιὰ ἀμμώδη ἔρημο τῆς Νότιας Ἀμερικής. Στὸ τιμόνι εἶναι καθισμένο ἓνα παιδί μὲ γαλάζια ἐφαρμοστή σπολή κι' ἓνα σταυρὸ κεντημένο στὸ στήθος. Τὸ κορμί του εἶναι λυγερὸ καὶ μυῶδες καὶ τὸ πρόσωπό του εἶναι ὀμορφο, τολμηρὸ καὶ πονηρὸ.

Εἶναι ὁ Ὑπερέλληνας, ὁ Γυιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, τὸ Παιδί - Θαῦμα, ὁ ἀγαπημένος ἥρωας τῶν παιδιῶν ὅλου τοῦ κόσμου!

Δίπλα του εἶναι καθισμέ-μὲ στόμφο:

ὁ κωμικὸς γάνος Κοντοστούπης, ὁ ἀστείος φίλος καὶ βοηθὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου, μὲ τὴ μεγάλη, γαμψή, μελιτζανιά μύτη του.

Τὸν ἰΚοντοστούπη τὸν ἔχει πιάσει, ὅπως πάντα, ἀκατάσχετη φλυτρία.

— Ὑπερέλληνα, λέει παίρνοντας σπουδαῖο ὕφος, ἀνδρὸς τίποτα καὶ προμάξης, μίλησέ μου! Θὰ σὲ προστατεύσω!

— Εὐχαριστῶ, θεῖε Κοντοστούπη!, λέει τὸ Παιδί - Θαῦμα χαμογελῶντας. Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰ γινόμεουν ...χωρὶς ἐσένα!

Ὁ γάνος δὲν καταλαβαίνει τὴν κοροϊδία. Καμαρώνει, φουσκώνει τὸ στήθος του καὶ λέει

— Βεβαίως! Τί θά γινόν-
σουν χωρίς έμένα, 'Υπερέλ-
ληνα; Εύτυχώς όμως πού εί-
μαι μεγαλόψυχος και δέ σ' ά-
φησα νά ξεκινήσης μόνος για
τή φοβερή αυτή άποστολή!
Νά σου πώ την αλήθεια όμως,
δέν πιστεύω νά ύπάρχη πρα-
γματικά εκείνη ή μυστηριώ-
δης πόλι, πού φανερώνεται
και χάνεται: κάθε τόσο μέσα
στην έρημο αυτή! (*) Αύτά
είναι παραμύθια για μικρά
παιδιά! Είμαι βέβαιος ότι ή
άποστολή μας αυτή δέ θά
είναι παρά ένας άπλος περι-
πατος!

— Δέ συμφωνώ με τή γνώ-
μη σου, θεέ Κοινοστούπη,
λέει ο 'Υπερέλληνας. 'Αξιόπι-
στοι μάρτυρες είδαν τήν παρά
ξενη αυτή πόλι νά φανερώνε-
ται και νά εξαφανίζεται. 'Εξ
άλλου, μερικοί άνθρωποι χά-
θηκαν προσπαθώντας νά λύ-
σουν τò μυστήριο αυτό!

'Ο νάνος ζαρώνει τὰ φρύ-
δια και άνεβοκατεβάζει νευρι-
κά τή μύτη του. Δέν του άρέ-
σουν καθόλου τὰ λόγια του
'Υπερανθρώπου. Δέν του άρέ-
σουν καθόλου οί μπελάδες και
οί σκοτούρες και οί λαχτάρες.
Του άρέσει ή ξάπλα και ή
ξεγνοιασιά και ή γαλήνη!

— Χμ!, κάνει. Πολύ κα-
λά! Θά τò δούμε αυτό! Για-
τί όμως πάμε με αυτοκίνητο
και ξεδεύουμε τόση βενζίνη, ά-
φού μπορούμε νά πάμε... τζά-
μπα πετώντας;

— Γιατί σκέφτηκα ότι έτσι

θά πλησιάσουμε πιό άπαρα-
τήρητοι! 'Αν πραγματικά ύ-
πάρχη ή πόλι αυτή και άν κά-
ποιος ή κάποιοι τήν κάνουν νά
έμφανίζεται και νά εξαφανίζε-
ται είναι προτιμώτερο νά μάς
περάσουν για περιγηγές πα-
ρά νά μάς δούν νά πετάμε και
νά καταλάβουν ποιοί είμα-
στε!

— Συμφωνώ, συμφωνώ!,
λέει ο νάνος. 'Εξ άλλου, έτσι
ταξιδεύει κανείς πιό ξεκούρα-
στα. Θυμάμαι κάποτε πού συ-
μάντησα ένα τεράστιο δεινό-
σαυρο, σ' ένα ταξίδι μου στη
Νότια 'Αμερική! 'Ηταν ένα
πανύψηλο τέρας με όγκώδες
σώμα και...

'Ο 'Υπερέλληνας χαμογε-
λάει. Ξέρει ότι ο νάνος θ' άρ-
χήση νά διηγείται πάλι φαντα-
στικά κατορθώματά του και
άνύπαρκτες μάχες με θηρία
και τέρατα τής φαντασίας
του.

— Με όγκώδες σώμα και
τεράστια σαγόνια!, συνεχίζει
ο νάνος. Με κυττάζει άγρυ-
πας με τίς ματάρες του, νομίζον-
τας πώς θά φοβηθώ! 'Εγώ!
'Ο 'Υπερκοινοστούπης! 'Ε-
γώ, πού δέν φοβάμαι τίποτα
στον κόσμο! 'Εγώ πού ή καρ-
διά μου είναι δράχος... 'Ωχ!
Παναγίτσα μου! Τί είναι αυ-
τό; 'Ωχ, ή καρδούλα μου!
'Ωχ!

'Ο ξαφνικός αυτός τρόμος
του νάνου δέν είναι έντελώς ά-
βυσκολόγητος. Νοιώθει τò
αυτοκίνητο νά ύψώνεται σιγά
- σιγά στον άέρα και νά μένη
άκίνητο, είκοσι μέτρα πάνω
άπό τò έδαφος!

(*) Διάβασε τò προηγούμενο
τεύχος 70, πού έχει τόν τίτλο:
«'Ο 'Ακαταμάχητος».

— 'Ο 'Ιησούς Χριστός νικᾷ κί' ὄλα τὰ κακὰ σκορπά!, τραυλίζει ὁ Κοντοστούπης κάνοντας βιαστικά τὸ σταυρὸ του. Ἀρχίζουν οἱ λαχτάρεις!

Κατάπληκτος ὁ Ὑπερέλληνας κυττάζει κάτω καὶ βλέπει ὅτι τὸ αὐτοκίνητο βρίσκεται στὴν κορυφὴ ἐνὸς πελώριου πίδακος, ἐνὸς τεράστιου συντριβανίου, ποῦ ξεπήδησε ξαφνικά μέσα ἀπὸ τὴ στεγνὴ, πυρωμένη ἄμμο, σήκωσε τὸ αὐτοκίνητο μὲ ὄρμη στὸν ἀέρα καὶ τὸ κρατεῖ τώρα ἐκεῖ ἀκίνητο, ἐνῶ οἱ ρόδες του στριφογυρίζουν χωρὶς νὰ βρίσκουν ποῦθενᾶ ἀντίστασι!

— Παράξενο!, μουρμουρίζει. Πολὺ παράξενο! Πῶς ἔγινε αὐτό; Εἶναι κάτι πραγματικὸ ἢ πρόκειται γιὰ μιὰ ὀφθαλμαπάτη; Θεῖε Κοντοστούπη, τὸ βλέπεις κί' ἐσὺ τὸ συντριβάνι αὐτό;

— Ἄν... ἄν... ἄν τὸ βλέπω, λέει; ἀπαντᾷ ὁ νάνος τρέμοντας. Τὸ βλέπω καὶ τὸ παραβλέπω! Γιὰ στραβὸ μὲ πέρασες; Καὶ βλέπω καὶ κάτι ἄλλα... Ὡχ! ἡ καρδούλα μου! Κύτταξε γύρω, Ὑπερέλληνα!

Ἡ Μαρμάρινη
πολιτεία

ΤΟ Παῖδι - Θαῦμα κυττάζει γύρω καὶ δοκιμάζει μιὰ δευτέρη ἐκπληξι, πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν πρώτη.

Γύρω τους, πάνω στὴν ἄμμο τῆς ἐρήμου, κάνει τὴν ἐμφάνισί της μιὰ ἀλλόκοτη, ἐ-

ξωτική πολιτεία, μὲ παράξενα, μεγάλα, μαρμαρίνα κτίρια μὲ θόλους καὶ πυργίσκους, μὲ πλατείες καὶ μεγάλους δρόμους!

Στὴν ἀρχή, τὰ κτίρια τῆς πόλεως εἶναι ἀχνὰ καὶ διαφανή, σὰν φαντάσματα σπιτιῶν. Ἐπειτα, μέσα σὲ λίγες στιγμές, γίνονται στέρεα καὶ συμπαγῆ, σὰν πραγματικὰ σπίτια μιᾶς ἀληθινῆς πόλεως!

Βρίσκονται μέσα στὴ μαγικὴ πόλι, τὴν παράδοξη πόλι ποῦ φανερώνεται καὶ χάνεται πάλι μὲ τὸν πιὸ μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητο τρόπο!

Τὸ συντριβάνι, πάνω σὸ ὁποῖο ἐξακολουθεῖ νὰ στέκεται τὸ αὐτοκίνητο ἰσορροπῶντας περιέργα, βρίσκεται στὸ κέντρο μιᾶς μεγάλης πλατείας, στρωμένης μὲ μαρμαρίνες πλάκες.

— Ἀκολούθησέ με, θεῖε Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας.

Καὶ πηδαί ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ Κοντοστούπης τὸν μιμείται καὶ προσγεῶνεται κί' οἱ δυὸ πάνω αἰς μαρμαρίνες πλάκες.

Τὸ αὐτοκίνητο χάνει τώρα τὴν ἰσορροπία του. Γέρνει, γλιστράει πάνω στὴν ἐπιφάνει τοῦ νεροῦ, ποῦ ἐκτοξεύει τὸ συντριβάνι, πέφτει κάτω καὶ συντριβεται!

— Ὡχ!, κάνει ὁ νάνος σὰν νὰ εἶχε πέσει στὸ κεφάλι του τὸ αὐτοκίνητο. Πᾶει τὸ αὐτοκίνητό μας! Πᾶει τὸ καημένο! Θάθελα νὰ πιᾶσω αὐτὸν ποῦ μᾶς ἐσκάρωσε αὐτὸ τὸ

φιάσκο νά τόν τσακί... "Α!
 'Υπερέλληνα! Τήν πάθαμε τή
 δουλειά! Μιά συντροφιά έρχε-
 ται νά μάς... ύποδεχτή!

Πραγματικά, άπ' όλες τις
 μεριές τής πλατείας, άπ' ό-
 λους τούς δρόμους που όδη-
 γούν σ' αυτήν, καταφθάνουν
 τρέχοντας μερικοί άνθρωποι
 παράξενα ντυμένοι, με πρα-
 σινοκίτρινες στολές και κρά-
 νη. Στο στήθος τους και στο
 μέτωπο του κράνους, οι άνθρω-
 ποι αυτοί έχουν ζωγραφισμέ-
 νο έναν κεραυνό. Άπό τό κρά-
 νος προεξέχουν δυό κεραίες.

Πλησιάζουν με έχθρικές δια-
 θέσεις, σαλεύοντας ζωηρά τὰ

μπράτσα τους και κυττάζον-
 τας τούς δύο φίλους μας με
 μάτια που άστράφτουν άπό
 θυμό.

— Καλώς σάς βρήκαμε!,
 λέει ό Κοντοστούπης για νά
 τούς καλοπιίση. Καλώς σάς
 βρήκαμε! Τί κανετε; Πώς εί-
 ναι οι γυναίκες σας και τὰ
 παιδιά σας; Πώς είναι ή πο-
 λύτιμη ύγεια σας;

Μά οι άλλόκοτοι κάτοικοι
 τής μυστηριώδους πολιτείας
 δέν καταλαβαίνουν τὰ λόγια
 του νάνου ή δέν ενδιαφέρον-
 ται ν' άκούσουν τί τούς λέει.

Ρίχνονται με μανία επάνω
 στους δυό ήρωές μας και τούς
 άρπάζουν άπό τὰ μπράτσα.

— Είστε αίχμάλωτοι τής
 Μαρμόρεα Τσιτάντε!, λέει έ-
 νας άπ' αυτούς.

Ό 'Υπερέλληνας κι' ό Κον-
 τοστούπης καταλαβαίνουν τὰ
 λόγια αυτά. Είναι Ισπανικά
 του παλιού καιρού, σαν εκεί-
 να που μιλούσαν οι πρώτοι τυ-
 χοδιώκτες που είχαν έρθει
 στην Άμερική, αϊώνες πριν!

«Μαρμόρεα Τσιτάντες ση-
 μαίνει: «Μαρμάρινη Πολιτεία».

— Ποιοί είσθε εσείς και
 ποιά είναι ή Μαρμάρινη αυτή
 Πολιτεία που φανερώνεται και
 χάνεται τόσο παράξενα; ρω-
 τάει ό 'Υπερέλληνας στην ίδια
 γλώσσα. Και γιατί μάς πιά-
 σατε;

— Θα πάρετε την άπάντη-
 ση στον Άλλο Κόσμο, όπου
 θα σας στείλουμε άμέσως!,
 άπαντάει ό ίδιος άνθρωπος.
 Τολμήσατε νά παραβιάσετε
 την ιερότητα τής Μαρμάρικης
 Πολιτείας και νά πατήσετε τό



Το αυτοκίνητο, σπρωγμένο άπό
 τό τεράστιο συντριβάνι, ανεβαί-
 νει ψηλά!

άγιο έδαφος της! Έδώ μόνο ή φυλή των Καγκουάρε μπορεί να ζή! Κανένας άλλος! Θά πεθάνετε, λοιπόν!

Ο Υπερέλληνας καταλαβαίνει πώς έχει φτάσει ή στιγμή της δράσεως.

— Έμπρός θείε Κοντοστόυπη!, φωνάζει. Δόσε τους να καταλάβουν!

Καί, με μιá απότομη σύσπασι πών μπράτσων του, κάμει τους Καγκουάρε, πού τόν κρατούν αιχμάλωτο, να πάρουν μιá ολόκληρη στροφή στον άέρα και να πάνε να πέσουν είκοσι μέτρα μακρυσά και να θροντήσουν πάνω στις μαρμάρινες πλάκες!

Μερικοί σηκώνονται πάλι όρθιοι, βογγώντας από τους πόνους. Δύο όμως μέγουν χάρω, άσάλευτοι, νεκροί, με τά κορμιά τους τσακισμένο.

Οί ύπόλοιποι, πού παρακολουθούν τή σκηνή αυτή με μάτια όρθάνοιχτα από έκπληξι, κυριεύονται από πραγματική μανία.

Συσπειρώνονται, σφίγγουν τις γροθιές τους και όρμούν έναντίον του Υπερέλληνα για να τόν χτυπήσουν και να τόν πιάσουν!

Πιό εύκολα όμως θά μπορούσαν να χτυπήσουν και να πιάσουν τόν... άνεμο!

Με μιá άνεπαίσθητη κίνηση τών ποδιών του, ό γυιός του Έλ Γκρέκο άπογειώνεται και άρχίζει να στριφογυρίζει πάνω άπ' τά κεφάλια τους με ταχύτητα, πού κανένα άλλο ζωντανό πλάσμα δέν μπορεί να άναπτύξη, σφυρο-



Οί γροθιές του Υπερέλληνα και του Κοντοστόυπη κάνουν θραύσι.

κοτώντας τους με τις μικροσκοπικές, άλλα τρομερές και κεραυνοβόλες γροθιές του!

Οί Καγκουάρε άποδεκατίζονται γοργά!

Ο Γκουαχέρα

ΛΙΓΟ πιό πέρα ό Κοντοστόύπη έχει στήσει..... ψιλή κουβέντα με δυό Καγκουάρε πού τόν κρατούν γερά από τά μπράτσα.

— Άφήστε με ήσυχο, πουλάκια μου!, λέει ίκετευτικά. Σάς συμβουλεύω σαν φίλος να με αφήσετε! Δέ θέλω γά

σας συμβή κανένα κακό! Δέ θέλω νά θυμώσω και νά ξεχάσω την εύγενική ανατροφή και τους κανόνες τής καλής συμπεριφοράς, πού μου έμαθε ή μητέρα μου!... Δέν ξέρετε — φαίνεται — μέ ποιόν έχετε νά κάνετε! Είμαι ό Κοντοστούπης, αγαπητό μου! Δέ σας προμάζει;

Τότε, ένας από τους Καγκουάρε, πού τόν κρατούν, κάνει ένα μεγάλο σφάλμα.

Σηκώνει τό χέρι του και χτυπάει τό νάνο στό πρόσωπο, άκριβώς πάνω στη μεγάλη, κόκκινη και γαμψή μυτη του!

— "Ωχ!, κάνει ό Κοντοστούπης και μένει σιωπηλός και έμβρόντητος.

Τό πρόσωπό του έχει γίνει κατακόκκινο σάν πατζάρι. Τόν έχτύπησε στη μύτη του! Στο πιο εύαίσθητο σημείο τού σώματός του και τού φιλοτίμου του!

"Ενας άγρος θυμός βράζει μέσα του. Μιά μανιασμένη λύσσα.

— Καγκουάρε!, γρυλλίζει. Μάχαιραν έδωσες, μάχαιραν πάρε!

Και μέ μία απότομη κίνηση έλευθερώνεται από τό σφίξιμο τών χειριών του.

Μέ μία γροθιά στέλνει τόν ένα νά κυλισθή μακριά μέ τό κρανίο τσακισμένο. Ό άλλος, εκείνος πού είχε χτυπήσει τό νάνο στη μύτη, γονατίζει τρομαγμένος μπροστά του.

— Σήκω!, τού λέει, ό Κοντοστούπης. Σήκω, άνανδρέ!

Δέ θέλω νά πούν πως σε χτύπησα γονατιστό!

Τόν αρπάζει από τόν γιακά, τόν σηκώνει όρθιο και μέ μία δεύτερη γροθιά τόν στέλνει νά συναντήσει τό σύντροφό του στόν... "Άλλο Κόσμο!

Ό "Υπερέλληνας προσγειώνεται δίπλα του. Ένα μεγάλο πλήθος από Καγκουάρε έχει τώρα συγκεντρωθή γύρω τους και προχωρεί προς τό μέρος τους άργά, αλλά άποφασιστικά.

— Θεϊέ Κοντοστούπη, λέει τό Παίδι - Θαύμα. Οί άνθρωποι αυτοί είναι τρελλοί. Δέν έχουν δύναμη πολύ μεγαλυτερή από ένος συνηθισμένου ανθρώπου και οί γροθίες μας τους συντρίβουν κι' όμως επιμένουν στη μάχη! "Άς άπογειωθούμε! Δέν μπορώ νά έξακολουθήσω νά τους σκοτώω! Είναι δολοφονία αυτό! "Άς άπογειωθούμε!

Μά τότε, ξαφνικά, πριν προλάβουν νά χτυπήσουν τά πόδια τους χάμω για νά άπογειωθούν, βλέπουν τό πλήθος νά παραμερίζει σχηματίζοντας ένα διάδρομο.

"Ενας άνθρωπος προχωρεί μέσα στό διάδρομο αυτό και, μέ μεγάλα άργά βήματα, πλησιάζει τους δυο νεοφερμένους.

Στό χέρι του κρατάει ένα μεγάλο παράξενο πιστόλι και τά μάτια του άστράφτουν σάν μάτια δαίμονα. "Ενα λεπτό μουστάκι, φυτρώει στα έπάνω του χεϊλι και οί δυο άκρες τού κρέμονται από τη μία κι' από την άλλη μεριά τού στόματός του. Στο πηγούνι του

φυτρώνει ένα λεπτό μακρὺ γένι.

Εἶναι ντυμένος σὰν τοὺς ἄλλους Καγκουάρε, ἀλλὰ φορεῖ πάνω ἀπὸ τὴ στολή του ἕναν κίτρινοπράσινα μανδύα.

Τὸ πλήθος μουρουρίζει, καθὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς περνάει:

— Χαίρε, ὦ Γκουαχέρα!
Χαίρε, ὦ Γκουαχέρα!

Ὁ Γκουαχέρα, πού φαίνεται νὰ εἶναι ὁ βασιλιάς τῆς παραμυθίας καὶ ἐξωτικῆς αὐτῆς πολιτείας, σταματᾷ σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Ὑπερέλληνα καὶ τὸν Κοντοστούπη.

Μὲ βαθειὰ καὶ ἐπιβλητικὴ φωνή, λέει:

— Χαίρετε, ὦ ξένοι! Ποιοὶ εἶπατε ἐσεῖς, πού εἶστε τόσο δυνατοὶ καὶ πού παραδιάσατε τὸ ἱερὸ ἔδαφος τῆς Μαρμάρινης Πολιτείας; Ἄπὸ ποῦ ὁ κόσμος ἔρχεστε; Ξέρω πολὺ καλά ὅτι σὲ πολὺ μεγάλη ἀπόστασι ἀπὸ τὴν πολιτεία μας δὲν ὑπάρχει τίποτα! Μόνο ἄμμος πού ὁ ἥλιος τὴ φλογίζει καὶ τὴν πυρακτώνει! Ἄλλὰ ἀκολουθήσατε με στὸ ἀνάκτορό μου! Ἐκεῖ θὰ κρουεντιάσουμε πιὸ ἡσυχᾶ! Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶστε θυμωμένοι μετὴν συμπεριφορὰ τῶν ὑπηκόων μου! Πρέπει νὰ τοὺς συγχωρήσετε γιατί ὑπάρχει ἕνας πανάρχαιος νόμος, πού ἀπαγορεύει στοὺς ξένους, μετὴν ποινὴ τοῦ θανάτου, νὰ πατοῦν τὸ πόδι τους ἐδῶ! Ἀκολουθήσατε με!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς, ὁ Ὑπερέλληνας μένει διστακτικὸς.

Δὲν ξέρει ἂν πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Γκουαχέρα ἢ ὄχι. Φοβάται μήπως τὸν παρασύρῃ σὲ καμμιά παγίδα! Ταυτόχρονα ὁμως προσέχει ὅτι τὸ ὄπλο, πού κρατᾷ ὁ βασιλιάς τῶν Καγκουάρε, εἶναι ἀδιάκοπα στραμμένο πρὸς τὸ στήθος του! Καὶ ὁ Ὑπερέλληνας δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ ξέρῃ τί δύναμι κρύβει τὸ ὄπλο αὐτὸ καὶ τί καταστροφὲς μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ!

Ἀποφασίζει, λοιπὸν νὰ μὴν ἀντισταθῇ, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον.

— Σὲ ἀκολουθοῦμε, ὦ Γκουαχέρα!, λέει.

— Ὁ Κοντοστούπης σὲ ἀκολουθεῖ, ὦ Γκουαχέρα!, λέει κι' ὁ νάνος με στόμφο.

Περνοῦν ἀνάμεσα στὸ πλήθος, φτάνουν μπροστὰ σ' ἕνα μεγαλόπρεπο μαρμάρινο ἀνάκτορο καὶ μπαίνουν μέσα. Διασχίζουν ἕνα μεγάλο προθάλαμο, γεμάτο ἀπὸ Καγκουάρε, ἀνεβαίνουν μιὰ σκάλα καὶ μπαίνουν μέσα σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, πού φαίνεται νὰ εἶναι συγχρόνως ἡ αἴθουσα τοῦ θρόνου καὶ ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριον.

— Καθίστε, ὦ ξένοι!, λέει ὁ Κουαχέρα δείχνοντας δυὸ πολυθρόνες.

Οἱ δυὸ ἥρώες μας κάθονται κυττάζοντας γύρω με περιέργεια καὶ θαυμασμό.

Ὁ Γκουαχέρα κάθεται ἀπέναντί τους, μετὴν τὸ ὄπλο του στραμμένο πάντα πρὸς τὸ μέρος τους.

— Σίγουρα, λέει, θὰ ἐχετε τὴν περιέργεια νὰ μάθετε

ποιά είναι η Μαρμάρινη Πολιτεία, ποιοί είναι οι Καγκουάρε και πώς η Πολιτεία αυτή φανερώνεται και χάνεται τόσο παράξενα! Δεν είν' έτσι;

— Ναι!, λέει ο Υπερέλληνας. Αυτό ακριβώς ήρθαμε να εξακριβώσουμε εδώ! Δεν έχουμε έχθρικούς σκοπούς έναντίον σας!

— Αυτό δεν έχει καμιά σημασία!, απαντάει ο Γκουαχέρα. Το γεγονός είναι ένα: όποιος μπη στη Μαρμάρινη Πολιτεία δεν μπορεί πιά να βγῆ χωρίς τῆ θέλησί μου! Είναι καταδικασμένος να μείνη γιὰ πάντα ἐδῶ! Επομένως,



Οι δυο ήρωές μας αρχίζουν να νὰ τρέμουν και να χοροπηδούν.

δὲ βλάφτει νὰ μάθετε τὸ μυστικό της!

— Έ, κάνει χαζά ο Κοντοστούπης. Πώς τὸ εἶπες; Γιὰ ξαναπές το! Ὦχι, ἡ καρδούλα μου! Θέλω νὰ φύγω ἀπὸ ἐδῶ!

Ἡ μεγάλη συμφορά

Ο ΓΚΟΥΑΧΕΡΑ χαμογελάει παράξενα και ἀπαντάει:

— Ναι! Εἶστε καταδικασμένοι νὰ μείνετε γιὰ πάντα ἐδῶ! Μπορεῖτε, λοιπόν, νὰ μάθετε τὴν ἱστορία τῆς Μαρμάρινης Πολιτείας... Ἐδῶ και χίλια χρόνια, μερικοὶ ἀποικοὶ ἀπὸ τὴν Ἰσπανία ἤρθαν ἐδῶ και ἔχτισαν μιὰ πόλι. Ἡ ἔρημος αὐτῆ, πού μὰς τριγυρίζει τώρα, ἦταν τότε ἕνα ἀπέραντο δάσος γεμάτο καρποφόρα δέντρα. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοί, πού ὠνομάστηκαν Καγκουάρε γιὰτὶ κατάγονταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Καγκουάρε τῆς Ἰσπανίας, ἀπομονωμένοι ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο, προῶδεν σαν ἀλματωδῶς. Ἐδημιούργησαν ἕνα πολιτισμό, πολὺ ἀνώτερο ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ ὄλων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, και σὲ λίγα χρόνια ἡ πόλι τους εἶχε χτιστῆ ὀλόκληρη ἀπὸ μάρμαρο, ὅπως ακριβῶς εἶναι σήμερα! Ὅταν, λίγα χρόνια ἀργότερα, ἔγινα ἐγὼ βασίλειος τῶν Γκουαχέρα...

— Γιὰ στάσου!, λέει ὁ Υπερέλληνας ξαφνιασμένος. Λίγα χρόνια ἀργότερα; Θέλεις νὰ πῆς ὅτι ζούσες ἐδῶ και χίλια χρόνια;

— Βεβαίως!, απαντάει ο Γκουαχέρα.

— Άλλου αυτά, φιλαράκο!, λέει ο νάνος γελώντας. Σιγά - σιγά θα μας πής πώς ήσουν... μαθητής του Σωκράτη!

— Ζούσα εδώ και χίλια χρόνια! έπιμένει αυστηρά ο Γκουαχέρα. Και ήμουν βασιλιάς των Καγκουάρε, όπως σήμερα! Κάνετε λίγη ύπομονή!

Όταν, λοιπόν, έγινα βασιλιάς, έδωσα νέα ώθηση στον πολιτισμό! Γιατί είμαι και έφευρέτης! Μεγάλος έφευρέτης του κόσμου!

Ο Κοντοστούπης πετάγεται όρθιος και κάνει μια θαυμάσια ειρωνική υπόκλιση.

— Χαίρω πολύ, λέει. Κοντοστούπης... άστρονόμος!

Ο Γκουαχέρα χλωμαίνει από θυμό για την κοροϊδία του Κοντοστούπης. Κάνει όμως πώς δεν καταλαβαίνει και συνεχίζει:

— Κατασκεύασα χίλιες - δυό συσκευές, που έκαναν παραδεισένια τη ζωή των υπηκόων μου! Έξαφάνισα, με νέα φάρμακα, κάθε άρρώστεια και έδωσα στους ανθρώπους νεάτα ως τη στιγμή του θανάτου τους, καταργώντας τα γερατειά! Θα κατώρθωνα να καταργήσω και το θάνατο, αν δεν με προλάβαινε ή μεγάλη συμφορά!

— Η μεγάλη συμφορά; ρωτάει ο Υπερέλληνας γεμάτος ενδιαφέρον.

— Ναι!, απαντάει ο Γκουαχέρα. Με τις τέλειες έπιστη-



Ο νάνος αρπάζει τον Γκουαχέρα ξαφνικά από τό... γένη!

μονικές συσκευές μου, που βλέπετε εδώ μέσα, πρόβλεπα ότι θα γινόταν μια τρομερή καταστροφή! Ένα ήφαιστείο θα ξεσπούσε σ' ένα γειτονικό βουνό, καταστρέφοντας όλοκληρη τη δασώδη περιοχή και τη Μαρμάρινη Πολιτεία!...

Ο Γκουαχέρα μένει για μερικές στιγμές σκεπτικός και συνεχίζει:

— Δυστυχώς, δεν προλαβαίναμε να φύγουμε! Δεν προλαβαίναμε ούτε καν να διασχίσουμε τα δάση, έστω κι' αν εγκαταλείπαμε πίσω μας όλα τα αγαθά μας! Γιατί ή έκρηξη του ήφαιστείου, σύμφωνα

μέ τις συσκευές μου, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σὲ μιά ὥρα!

Ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ Κοντοσπούτης παρακολουθοῦν τώρα μὲ ἀγωνία τὴν ἀλλόκοτη ἱστορία, πού διηγεῖται ὁ βασιλιάς τῶν Καγκουάρε. Ὁ νάνος ἔχει γουρλώσει τὰ μάτια του καὶ ἡ μεγάλη μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

— Τότε, συνεχίζει ὁ Γκουαχέρα, ἀποφάσισα νὰ κάνω κάτι ἄλλο: νά... ἐξαφανίσω τὴ Μαρμάρινη Πολιτεία μαζί με τοὺς κατοίκους της πρὶν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, ὥστε νὰ προλάβω τὴν καταστροφή!

— Μανούλα μου!, μουρμουρίζει ὁ νάνος.

— Βιαστικά, ἐξακολουθεῖ ὁ βασιλιάς τῆς Μαρμάρινης Πολιτείας, ἔφτιαξα μιὰ συσκευή με παράξενες ιδιότητες. Ὁταν λειτουργεῖ, προκαλεῖ μιὰ διάσπασι ὄλων τῶν ἀντικειμένων, ἔμψυχων καὶ ἀψυχων, πού βρίσκονται γύρω της. Τὰ κάνει ἀόρατα, τὰ σταματᾷ ἐπὶ τὴν κατάστασι πού βρίσκονται, τὰ κάνει αἰώνια καὶ μὴ ὑποκειμένα σὲ καμμιά φθορά.

— Κύριε ἐλέησον!, ψιθυρίζει ὁ Κοντοσπούτης.

— Ὅταν ἡ συσκευή, ἐξ ἄλλου, παύει νὰ λειτουργεῖ, τὰ ἀντικείμενα ξαναπαίρνουν τὴ μορφή πού εἶχαν πρὶν διασπασθῶν! Τὸ πρόβλημα ἦταν ὁμως τὸ ἐξῆς: ἀφοῦ ἡ συσκευή θὰ διασπᾷ σὲ πάντα ἐδῶ, ποῖός θὰ τὴν σταματοῦσε, ἀφοῦ ὅλοι μας θὰ ἦμαστε ἀόρατοι καὶ διαλυμένοι;

— Πολὺ σωστά!, λέει ὁ

νάνος. Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐρώτημα! Ποῖός θὰ τὴν σταματοῦσε; Ὁχι, ἡ καρδούλα μου!

— Σκέφτηκα, λοιπόν, τὸ ἐξῆς: Στὴν πλατεία τῆς Μαρμάρινης Πολιτείας ὑπῆρχε ἕνα τεράστιο συντριβάνι, πού πὸ προφάσοῦσαν ἀπέραντα ἀποθέματα νεροῦ, πού ὑπῆρχαν κάτω ἀπὸ τὸ ἔδαφος! Τὸ συντριβάνι αὐτὸ θὰ φραζόταν ἀπὸ τὴ λάβα τοῦ ἠφαιστείου. Μὲ τὸ πέρασμα ὁμως τοῦ καιροῦ, ὅταν ἡ λάβα θὰ γινόταν σιγά - σιγά ἄμμος τὸ συντριβάνι θὰ ἔβρσκε πάλι διέξοδο καὶ θὰ ἀναπηδούσε ἔξω! Ἀποφάσισα, ἔτσι, νὰ θάψω τὴ συσκευή δίπλα στὸ συντριβάνι, ἔτσι ὥστε αὐτὸ, ξεπηδώντας, νὰ τὴν κάνει νὰ σταματήσῃ!

— Ὁχι καὶ τόσο ἐξυπνη ἡ ιδέα!, λέει ὁ Ὑπερέλληνας. Ἀφοῦ κατῶρθωσες νὰ φτιάξης μιὰ τόσο θαυμαστὴ συσκευή, πῶς δὲν ἐφρόντισες νὰ τὴν κάνης ἔτσι ὥστε νὰ σταματήσῃ μόνη της ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρονικὸ διάστημα, ἀντὶ νὰ κάνης ὅλη αὐτὴ τὴν πολύπλοκη ἱστορία με τὸ συντριβάνι!

— Ἡ δική σου ιδέα δὲν εἶναι ἐξυπνη!, ἀπαντᾷ ὁ Γκουαχέρα καγχάζοντας. Μποροῦσα νὰ τὸ κάνω αὐτὸ πολὺ εὐκόλα! Δὲν μποροῦσα νὰ ξέρω ὅμως, πότε θὰ σταματοῦσε ἡ ἔκρηξι τοῦ ἠφαιστείου καὶ πότε θὰ πάγωνε ἡ λάβα! Ἄν ἡ Μαρμάρινη Πολιτεία φανεωνόταν, ἐνῶ θὰ συνεχιζόταν ἡ ἔκρηξι, θὰ καταστρεφόταν. Ἐνῶ, ἀπεναντίας, με τὸ συντριβάνι, ἤμουν βεβαίως ὅτι δὲ

θά αναπηδούσε παρά μόνο όταν ή λάβα θά γινόταν άμμος. "Έτσι ή Μαρμάρινη Πολιτεία δέ θά διέτρεχε πιά κανένα κίνδυνο από τό ήφαιστειο! Για νά γίνη ή λάβα άμμος, θά πη ότι τό ήφαιστειο έχει πιά πάψει νά βγάξη λάβα από πολλούς αιώνες! Κατάλαβες, ώ ξένε;

— Κατάλαβα, λέει ό 'Υπερέλληνας. Δέν μπορώ όμως ακόμα νά εξηγήσω κάτι άλλο. Γιατί τις τελευταίες μέρες ή Μαρμάρινη Πολιτεία φάνηκε και χάθηκε τόσες φορές.

— Μην είσαι ανυπόμονος, ξένε!, λέει ό Γκουαχέρα στό Πασι-Θαύμα. Θά τό μάθης κι' αυτό... "Έβαφα, λοιπόν, τή συσκευή μου κοντά στό συντριβάνι, κανονίζοντάς την έτσι ώστε ν' άρχιση νά λειτουργή σέ λίγα λεπτά! Πραγματικά! Σέ λίγα λεπτά, έγώ, οι ύπήκοοί μου και ή Μαρμάρινη Πολιτεία είχαμε διασπασθή και εξαφανισθή! Τό ήφαιστειο έξερράγη και κατέστρεψε μέ τή λάβα του τά πάντα σέ άκτίνα πεντακοσίων χιλιομέτρων! Τά δάση κάηκαν και τό έδαφος σκεπάσθηκε από πυρακτωμένη λυωμένη λάβα. Τό συντριβάνι έπαψε νά στέλνη ψηλά στον άέρα τά δροσερά νερά τουξ Πέρασαν αιώνες!... Η λάβα έγινε άμμος και, μιá μέρα, τό συντριβάνι δρήκε πην παληά διέξοδό του και ξεπήδησε έξω!...

Κάτι τραμερό και κωμικό

ΣΩΠΑΙΝΕΙ για μερικές στιγμές, ζαρώνει τά φρύδια του και συνεχίζει:

— Συνέθη όμως κάτι που δέν είχα προβλέψει! Κάτι που μ' έχει φέρει σέ δύσκολη θέση και μου ανατρέπει κάπως τά σχέδια! Η συσκευή, που διασπά τή Μαρμάρινη Πολιτεία, σταματάει όταν τό συντριβάνι ξεπηδάει, και άρχίζει νά λειτουργή πάλι όταν τό συντριβάνι παύει νά βγαίνει από τή γή! Δέν ξέρω πώς συνέθη αυτό! Ξέρω όμως ένα πράγμα: ότι ή άμμος φράζει κάθε τόσο τό συντριβάνι που παύει νά ξεπηδά, κάνοντας έτσι τή συσκευή νά λειτουργή πάλι και νά διασπά και νά εξαφανίζει τή Μαρμάρινη Πολιτεία κι' όλους τους κατοίκους της! Και δέν τολμώ νά πειράξω ούτε τό συντριβάνι ούτε τή συσκευή, γιατί φοβάμαι μήπως κάνω μεγαλύτερη ζημιά! Νά!... Η συσκευή άρχίζει νά λειτουργή πάλι! Έξαφανιζόμαστε!

— Παναγίτσα μου!, κάμει ό Κοντοσπούτης.

Πραγματικά, όλα γύρω τους, τοίχοι, έπιπλα, πάτωμα, κι' οι ίδιοι οι άνθρωποι, ξεθωριάζουν και σβύνουν! Χάνονται όλότελα!...

Ούτε ό 'Υπερέλληνας, ούτε ό Κοντοσπούτης, ούτε ό Γκουαχέρα, ούτε ή Μαρμά-

ρινη Πολιτεία υπάρχουν πιά!

Στὸ μέρος ὅπου βρίσκονταν ὅλα αὐτά, ὑπάρχει τώρα ἡ γυμνή καὶ ἀπέραντη ἀμμουδερή ἐρημος!...

Περνάει ἀρκετὴ ὥρα...

Ξαφνικά, μέσα ἀπὸ τὴν καφετερὴ ἄμμο, ξεπηδάει πάλι τὸ συντριβάνι με τὰ ἀφθονα, ὀρμητικὰ καὶ δροσερὰ νερά του!

Ἄμέσως ἡ Μαρμάρινη Πολιτεία φανερώνεται.

Καί, μέσα στὸ ἀνάκτορο, στὴν αἴθουσα - ἐργαστήριο, φανερώνεται πάλι ὁ Γκουαχέρα, ὁ Ὑπερέλληνας καὶ ὁ Κομποστούπης, ἀκριβῶς στὴ θέσι καὶ στὴ στάσι πού εἶχαν ὅταν ἐξαφανίστηκαν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου εἶναι τώρα συσπασμένα ἀπὸ ἀπορία καὶ τρόμο.

— Ἔ; κάνει γαζά. Πῶς ἐγινε αὐτό; Χριστουλάκη μου! Κύριε Γκουαχέρα, σταμάτα τὰ μάγια σου γιατί θὰ μὲ κἀνης νὰ τραβήξω... μαχαίρα! Ὦχ, ἡ καρδούλα μου!

Ὁ Ὑπερέλληνας νοιώθει τώρα λύπη γιὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ λαό, πού εἶναι καταδικασμένος νὰ ἐμφανίζεται καὶ νὰ ἐξαφανίζεται κάθε τόσο.

Μὰ τὰ λόγια τοῦ Γκουαχέρα κάνουν τὴ λύπη του νὰ σβύσει καὶ νὰ δώση τὴ θέσι της σ' ἕνα τρομερὸ θυμό.

— Εἶδατε τί συνέβη, ὦ ξένοι; λέει ὁ ἀρχηγὸς τῶν Καγκουάρε. Αὐτὴ ἡ ἀπροσδόκητη ἀνωμαλία ἐμποδίζει

τὸ λαό μου νὰ ἀναπτυχθῆ καὶ ματαιώνει, γιὰ τὴν ὥρα τουλάχιστον, τὰ σχέδιά μου γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ κόσμου!

— Γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ κόσμου; ξαναλέει ὁ Ὑπερέλληνας ζαρώνοντας τὰ φρύδια του.

— Ναί!, λέει ὁ Γκουαχέρα. Ὅταν, ἐδῶ καὶ χίλια χρόνια, ἐγινε ἡ μεγάλη καταστροφή, ἤμουν ἔτοιμος νὰ ξεκινήσω με τὸ λαό μου γιὰ νὰ κατακτήσω τὸν κόσμο! Δι' αὐτοῦ ὅπλα στὰ ὅποια δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀντισταθῆ!

Ὁ Ὑπερέλληνας ἀνορθώνεται. Ἐχει, λοιπόν, μπροστά του τοῦ ἕναν ἀκόμα ἀπὸ τοὺς τρελλοὺς ἐκείνους ἐπιστήμονες, πού διαθέτουν τὴ μεγαλοφυΐα τους γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ Κακοῦ! Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἀποτελεῖ κίνδυνο γιὰ τὴν ἀσφάλεια τοῦ κόσμου καὶ πρέπει νὰ συλληφθῆ! Ὅταν αὐτὸς συλληφθῆ, ὁ λαὸς τῶν Καγκουάρε θὰ χάσῃ τὶς ἐπιθετικὲς ὁρμές του καὶ θὰ γίνῃ φιλερινικός.

Ὁ Ὑπερέλληνας συγκεντρώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ, ἐνῶ ὁ νάνος — καταλαβαίνοντας ὅτι κάτι πρόκειται νὰ συμβῆ — σηκώνεται κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως ὁ Γκουαχέρα πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ ὅπλου του. Αὐτὸ πού ἐπακολουθεῖ εἶναι καταπληκτικὸ καὶ κάπως κωμικόν.

Ἀπὸ τὸ πλατὺ στόμιό του

δπλου ξεπηδάει ένα δυνατό φώς και άμέσως ό 'Υπερέλληνας και ό Κοντοστούπης αρχίζουν νά τρέμουν σπασμωδικά και νά χοροπηθούν επί τόπου!

Οί σφαιραίνθρωποι

Ο ΣΟ κι' αν προσπαθούν, δέν μπορούν νά αντιδράσουν στην επίδρασι του άλλοκοτου αυτού όλου. Δέν μπορούν νά σταματήσουν τó τρεμούλιασμα του σώματός τους ή νά βαδίσουν και νά κινηθούν εναντίον του Γκουαχέρα.

Τρέμουν και χοροπηδούν, σαν να έπιασαν και οι δύο τους ξαφνικά ένα ήλεκτροφόρο σύρμα ύψηλής τάσεως!

Ό Γκουαχέρα γελάει σαρκαστικά.

— Χά, χά, χά!, κάνει με τó όπλο στραμμένο πάντα εναντίον τους. Θελήσατε νά έπιτεθήτε, έ; Νά χτυπήσετε έμένα, τόν μεγάλο βασιλιά τών Καγκουάρε! Τώρα είστε άνίκανοι νά κάνετε τó παραμικρό κακό και σ' έμένα και στη φυλή μου! Θα σας κρατήσω στην κατάσταση αυτή, ώσπου νά έξαντληθήτε και νά πεθάνετε!

— "Α... "Α... Άγιοι Πάντες!, τραυλίζει ό Κοντοστούπης χοροπηδώντας σαν...καραγκιόζης. Δέν την έχω ξαναπάθει αυτή τή συμφορά! Σταμάτα τó πιστόλι του, Γκουαχέρα! Γύρισέ του άλλου! Θα πάθω καμμιά συγκοπή κι' έπειτα... πριός θα

σέ γλυτώση από τήν άστυνομία; Σου τó λέω, για τó καλό σου! Χαμήλωσε τó πιστόλι!

Ό 'Υπερέλληνας δέ μιλάει. Μένει σιωπηλός, με τά δόντια σφιγμένα, προσπαθώντας νά αντιδράση στην άπιστευτη αυτή και συγχρόνως άστεία επίδρασι του πιστολιού. Προσπαθεί νά έλευθερώση τó σώμα του, νά έπιτεθή και νά κεραυνοβολήση τόν Γκουαχέρα με μία φοβερή γροθιά στο κεφάλι!

Μά δέν μπορεί! 'Η μυστηριώδης δύναμις, που έκπέμπει τó άλλόκοτο όπλο, τόν κρατάει έπίμονα στα νύχια της και τόν κάνει νά τρέμη και νά χοροπηδάη σαν μια άψυχη κούκλα!

Ό Γκουαχέρα άκουμπάει τώρα τó όπλο του σε μία καρέκλα, έτσι ώστε τó στόμιό του και ή λάμψη που έκπέμπει νά είναι στραμμένα προς τούς δύο ήρωές μας.

Κάνει μία βαθεία κοροΐδευτική υπόκλισι.

— 'Επιτρέψτε μου νά σας αφήσω! λέει. Πρέπει νά ένεργήσω γοργά και νά δώσω διαταγές για νά έτοιμασθή ό στρατός μου. Ίσως, πριν έξαφανισθή πάλι ή Μαρμάρινη Πολιτεία, προλάβουμε νά άπομακρυνθούμε και νά αρχίσουμε τήν έπίθεσι εναντίον τών άλλων λαών! Σε λίγες μέρες, ό κόσμος όλόκληρος θα είναι δικός μας και τότε δέ θα μάς ενδιαφέρει πια αν ή Μαρμάρινη Πολι-

τεία έξαφανιστή ή όχι όριστικά.

‘Ο Υπερέλληνας προσπαθεί να κερδίση καιρό.

— ‘Ο κόσμος, λέει στον Γκουαχέρα, δεν είναι πια όπλος των ήξερес εδώ και χίλια χρόνια! “Έχει προσδεύσει! Οί άνθρωποι διαθέτουν όπλα, που μπορούν να καταστρέψουν τη Μαρμάρινη Πολιτεία μέσα σε λίγες στιγμές.

‘Ο βασιλιάς των Καγκουάρε γελάει πάλι.

— “Αν ήξερес τί όπλα διαθέτω, λέει, δε θα τό έλεγες αυτό! “Ο στρατός μου αποτελείται από στρατιώτες, που δεν πεθαίνουν και τό όπλα μας μπορούν να συντρίψουν μέσα σε μιá στιγμή τεράστιους όγκους από μέταλλο ή βράχο! Κύτταξε!

Πηγαίνει κοντά στον τοίχο και πιέζει ένα κουμπί. “Αμέσως, ένα μέρος του τοίχου γίνεται διαφανές και οί δύο φίλοι μας βλέπουν μιá άπέραντη πλατεία, γεμάτη από τά πιό παράξενα πλάσματα που θα μπορούσε να φανταστή κανείς.

Τά πλάσματα αυτά είναι κοντόσωμα και σφαιρικά. “Αποτελούνται από μεταλλινές σφαίρες, που στο κάτω μέρος τους έχουν δυό τρύπες, από τίς όποιες βγαίνουν δυό πόδια! Δυό πόδια που φαίνονται σαν να είναι από σάρκα!

Στήν κορυφή της σφαίρας προεξέχει μιá κεραία, που

σαλεύει περίεργα προς κάθε κατεύθυνση.

— Είναι ρομπότ!, λέει ό Γκουαχέρα με καμάρι. Είναι ρομπότ με ζωή! “Ενας συνδυασμός μηχανής και ζωτικού όντος! Είναι άτρωτα στα κτυπήματα και ή κατασκευή τους είναι τόσο εύκολη γιά μένα, ώστε μπορώ μέσα σε λίγες μέρες να πλημμυρίσω τον κόσμο με τους Σφαιρανθρώπους μου, όπως τους έχω όνομάσει. Στα ύπόγεια του παλατιού μου υπάρχει μιá μηχανή, που, όταν τη βάλω σε λειτουργία, μπορεί να κατασκευάζη πεντακόσιους Σφαιρανθρώπους την ώρα!...

— Μά και πάλι δε βλέπω τί μπορούν να κάνουν αυτά τά ρομπότ! λέει ό Υπερέλληνας.

— Η κεραία τους εξαπολύει μιá τρομερή διασπαστική δύναμη!, λέει ό Γκουαχέρα. Κύτταξε!

Και, βγάζοντας από την τσέπη του ένα είδος ρολογιού, τό φέρνει κοντά στο στόμα του και προφέρει μερικάς φράσεις.

“Αμέσως μερικάς ρομπότ άποσπάνται από τά ύπόλοιπα και πηγαίνουν κοντά σ’ ένα κτίριο, στη γωνιά της πλατείας.

Οί κεραίες τους σαλεύουν ζωηρά και στρέφονται προς τό κτίριο. Μικροσκοπικοί κεραινοί έκτοξεύονται από τίς κεραίες και χτυπούν τό κτίριο, που σκορπίζεται σε χίλια κομμάτια!

Ὁ Ὑπερέλληνας νοιώθει ἕνα ρίγος νὰ τὸν διαπερνᾷ. Μ' ἕνα τέτοιο στρατό, οἱ Καγκουάρε μποροῦν πραγματικά νὰ ὑποδουλώσουν ἢ νὰ ἐξοντώσουν ὀλόκληρο τὸν κόσμο!

— Πιστεύεις τώρα στὰ λόγια μου, ὦ ξένε; λέει θρασυμθευτικά ὁ Γκουαχέρα. Σὰς ἀφήνω τώρα. Πηγαίνω νὰ βάλω σὲ λειτουργία τὴ μηχανή μου καὶ νὰ κατασκευάσω μερικές χιλιάδες Σφαιροανθρώπους, πρὶν ξεκινήσω γιὰ νὰ ὑπερδουλώσω ὅλες τὶς φυλὲς τῆς Γῆς!

Καὶ θγαίνει ἀπὸ τὴν αἶθουσα - ἐργαστήριο, ἀφήνοντας τοὺς δύο ἥρωές μας νὰ τρέμουν καὶ νὰ χοροπηδοῦν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ὄπλου!

Ἡ τριήμερὴ
πόλη!

ΜΕ ΤΑ δόντια σφίγμένα καὶ ἀποφασισμένος νὰ σταματήσῃ ὅπωςδήποτε τὸν ἐγκληματῆ αὐτὸν, ὁ μικρὸς γυιὸς τοῦ Ἰέλ Γκρέκο τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ τὶς πολλὰς ἱκανότητες, ἀγωνίζεται μὲ ἀπόγνωσι καὶ πείσμα.

Δὲν μπορεῖ νὰ βαδίσῃ. Καταφέρνει ὅμως νὰ κἀνῃ κάτ: ἄλλο. Καθὼς χοροπηδάει, κάνει μικρὰς πλάγιες κινήσεις μὲ τὸ σῶμα του, ποὺ μετατοπίζεται σιγά - σιγά πρὸς τὰ πλάγια, ἕναδυσὸ πόντους κάθε φορά.

Ἔτσι, ἀνεπαίσθητα ἀλλὰ σταθερά, τὸ Παῖδι-Θαῦμα κι-

νεῖται πρὸς τὸ περιθώριο τοῦ φωτεινοῦ κύκλου, ποὺ ρίχνει τὸ πιστόλι τοῦ Γκουαχέρα γύρω τους.

Ὅσο πλησιάζει στὸ περιθώριο, τόσο τὸ τρεμουλιασμά του κορμιοῦ του γίνεται λιγώτερο ἔντονο καὶ τὰ χοροπηδήματά του μικρότερα.

Καὶ τότε, μὲ μιὰ ἀπτόμη κίνησι, ὁ Ὑπερέλληνας νικᾷ τὴν ἐπίδρασι τοῦ παράδοξου πιστολίου καὶ τινάζεται ἔξω ἀπὸ τὸ φωτεινὸ κύκλω!

Ἀμέσως, νοιώθει τὰ γόνατά του νὰ λυγίζουν καὶ μιὰ ἀπερίγραπτη ἐξάντλησι κάμνε τὴν καρδιά του νὰ χτυπά ἄτονα καὶ χωρὶς ρυθμό. Τὸ κεφάλι του βουίζει, σὰν νὰ γέμιζε ξαφνικά ἀπὸ χιλιάδες μέλισσες καὶ ὁ Ὑπερέλληνας σωριάζεται χάμω λιπόθυμος!

Ὁ Κοντοστούπης, ποὺ πλημμύρισε χαρὰ βλέποντάς τον νὰ ἐλευθερώνεται, ἀφήνει τώρα μιὰ κραυγὴ τρόμου:

— Ὦχ! Πάει τὸ παιδάκι! Πέθανε ὁ Ὑπερέλ...

Μὰ τὸ Παῖδι-Θαῦμα τινάζεται ὀρθὸ τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμῇ. Τὸ ὑπερφυσικὰ προικισμένο κορμί του δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ ἀναίσθητο γιὰ πολὺ.

Τρέχει κοντὰ στὴν καρέκλα, ἀρπάζει τὸ ὄπλο τοῦ Γκουαχέρα καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη.

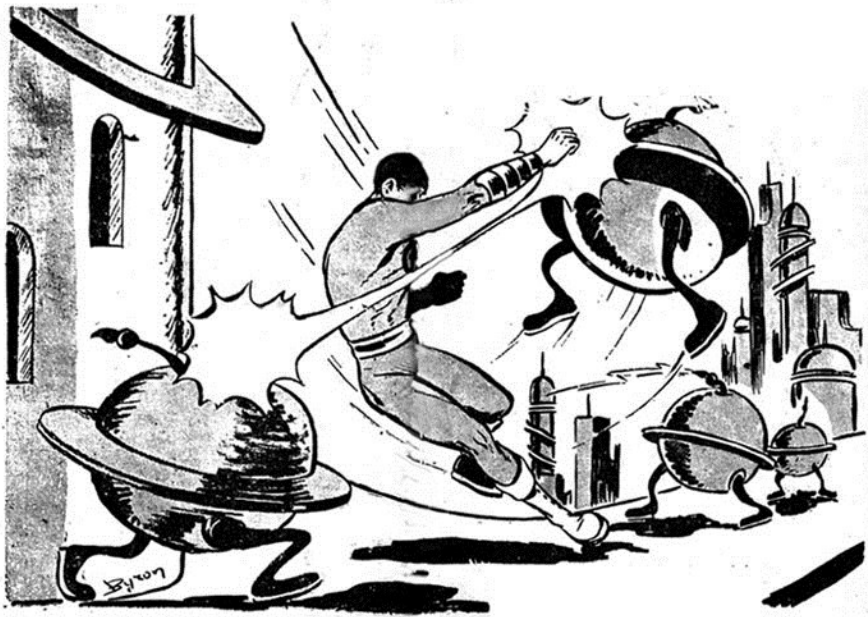
Τὸ δυνατὸ φῶς παύει νὰ φαίνεται. Ὁ νάνος παύει νὰ τρέμῃ. Ἀφήνει ἕνα μακρόσυρτο στεναγμὸ καὶ σωριάζεται χάμω δογγώντας:

— Ωχ! Μ' έφαγες, Γκου-
αχέρα!

Χάνει τις αισθήσεις του,
τις ανακτά σχεδόν άμέσως,
τινάζεται πάλι όρθιος και
λέει:

— Έ; Τι; Μίλησες, Ύ-
περέλληνα; Ωχ, ή καρδούλα
μου!

— Θεΐε Κοντοστούπη, λέ-
ει τó παιδί. Πρέπει να δρά-
σουμε γοργά για να προλά-



Οί γροθιές του Ύπερέλληνα κινούνται με ά-
σύλληπτη ταχύτητα, σκορπίζοντας την κατα-
στροφή στα τρομερά ρομπότ του βασιλιά των
Καγκουάρε!...

βουμε την επίθεσι, πού έτοιμάζει ο Γκουαχέρα έναντίον του κόσμου! Το κακό είναι ότι δέν μπορούμε νά καλέσουμε σέ βοήθεια και τους άλλους 'Υπερανθρώπους!... Πρέπει νά μείνουν στή θέσι τους και νά περιμένουν την επίθεσι τής Ρεγκίνας και των Δέκα υπερανθρώπων του Κακού! Πρέπει, λοιπόν, νά δράσουμε μόνοι μας! 'Ακολουθήσατέ με!

— Πού... πού θα πάμε τραυλίζει φοβισμένα ο νάνος.

— Στά υπόγεια! Θα πάμε νά καταστρέψουμε τή μηχανή πού κατασκευάζει τους Σφαιρανθρώπους!

Και βγαίνει όρμητικά από την αίθουσα, ακολουθούμενος από τον Κοντοστούπη, πού σταυροκοπιέται νευρικά και σπασμωδικά, μουρμουρίζοντας:

— Σώσον, Κύριε, τον δούλον του Κοντοστούπη!

Βρίσκονται τώρα σ' ένα διάδρομο. Τόν διασχίζουν γοργά, φτάνουν στο βάθος του και σταματούν έμβρόντητοι.

Μιά ατέλειωτη φάλαγγα από Σφαιρανθρώπους ανεβαίνει γοργά από μια πλατεία σκάλα, πού οδηγεί στα υπόγεια του παλατιού!

Οί κεραίες των αλλόκοτων αυτών πλασμάτων σαλεύουν ζωηρά στο αντίκρυσμα των ίδις φίλων και δεκάδες μικροσκοπικοί κεραυνοί εξαπολύονται έναντίον τους!

Τά κορμιά των ήρώων μας, χτυπημένα κατάστηθα, έκ-

σφενδονίζονται πολλά μέτρα μακριά, στην άλλη άκρη του διαδρόμου, χωρίς όμως νά χάσουν τις αισθήσεις τους.

Ο Κοντοστούπη, πανικόβλητος και με την ψυχή στα δόντια, από τον τρόπο του, τὸ βάζει στα πόδια!

Γυρίζει και αρχίζει νά τρέχει σαν τρελλός μέσα στο παλάτι, χωρίς και ὁ ίδιος νά ξέρη πού πηγαίνει!

— Βοήθειααα!, ουρλιάζει σαν αντιαεροπορική σειρήνα. Βοήθειααα! Δολοφόνοι! Κλέφτες! Βοήθεια! 'Αστυνομίααα!... Θα σας υποβάλω... μνήσι, παλιο - Σφαιρανθρώπο!

Πίσω του, ὁ 'Υπερέλληνας, ήρεμος και άτρόμητος, συσπειρώνεται και τὸ κορμί του, πού μπορεί νά αναπτύξη ταχύτητα μεγαλύτερη από κάθε άλλο πλάσμα του σύμπαντος, συσπειρώνεται και τινάζεται πρὸς τὰ εμπρός, έναντίον των σφαιρικών ρομπότ!

Μιά καταπληκτική μάχη αρχίζει!

Μιά μάχη ανάμεσα στο υπερφυσικά προκείμενο παιδί και στα άμέτρητα ρομπότ με τις φοβερές κεραίες!

Μιά φριχτή μάχη σώμα πρὸς σώμα!

'Η αὐτοθυσία
του παιδιού

ΤΑ ΧΕΡΙΑ του 'Υπερέλληνα, σφιγμένα σε μικροσκοπικές, αλλά κεραυνοβόλες γρο-

θιές, αρχίζουν ένα άγριο σφυροκόπημα με τόση ταχύτητα, ώστε το μάτι δεν προλαβαίνει να τα παρακολουθήσει και φαίνονται σαν άορατα!

"Όπου πέφτουν οι γροθιές αυτές δίνουν τό θάνατο! Ένα θάνατο παράξενο και τρομακτικό!

Σε κάθε χτύπημα του 'Υπερέλληνα ή μετάλλινη σφαίρα ενός ρομπότ σπάσει. Άμέσως, ο Σφαιρόανθρωπος σωρεύεται: χάνει και αρχίζει να ζαρώνει και να μικραίνει, ώσπου γίνεται μια μικροσκοπική μετάλλινη μπαλλίτσα, που κυλάει πάλι κάτω, στη σκάλα των ύπογειων!

Οι κεραίες των Σφαιρόανθρώπων εξακοντίζουν εναντίον του παιδιού τους κεραυνούς τους, αλλά ο 'Υπερέλληνας τους αποφεύγει κάνοντας καταπληκτικούς και απίστευτα γρήγορους έλιγμούς!

Μά το Παιδι-Θαύμα καταλαβαίνει ότι ματαιοποιεί. Οι κόποι του πηγαίνουν χαμένο, γιατί από τα ύπογεια, όπου λειτουργεί ή μηχανή του Γκουαχέρα, ανεβαίνουν όλο και νέες φάλαγγες από ρομπότ!

Πρέπει να κατεβή στα ύπογεια και να καταστρέψει τη μηχανή, πριν έξοντώσει τὰ ρομπότ! Διαφορετικά, δέν πρόκειται να τελειώσει ποτέ!

Στριφογυρίζοντας πάντα γοργά στον άέρα, πιέζει με τὸ δάχτυλό του τὸ κουμπάκι τῆς συσκευῆς πὺ τὸν κάνει

άορατο (*).

Μὰ τίποτα δέν συμβαίνει! Τὸ κορμί του 'Υπερέλληνα δέν γίνεται άόρατο! Σίγουρα, με τὴ διάσπασι και τὴν έξυφάνισι τῆς Μαρμάρινης Πολιτείας, πὺ εἶχε γίνει πρὶν ἀπὸ λίγο, ή συσκευή εἶχε πάθει κάποια βλάβη!

'Αποφασισμένος τώρα να τὰ παίξει όλα για όλα, ὁ 'Υπερέλληνας ὀρυάει πάνω ἀπὸ τὰ ρομπότ, ἀψηφώντας τις κεραίες τους, και χύνεται πρὸς τὰ ύπογεια πετώντας με τὴση ταχύτητα, ώστε τὰ ρομπότ δέν προλαβαίνουν να ἀντιδράσουν και να τὸν ἐμποδίσουν!

Βρίσκεται τώρα μέσα σε μια ἀπέραντη και πανύψηλη αἴθουσα! Τὸ μάκρος της ξεπερνάει τὰ ἑκατὸ μέτρα και τὸ πλάτος της τὰ ἑξήντα!

Εἶναι γεμάτη ἀπὸ Σφαιρόανθρώπους, πὺ προχωροῦν πρὸς τὴ σκάλα για να ἀνεβουῦν ἔπάνω.

Οἱ Σφαιρόανθρωποι βγαίνουν ἀπὸ μια μεγάλη τρύπα, πὺ ὑπάρχει στη βάση μιας πελώριας μηχανῆς. Ἡ μηχανή εἶναι τοποθετημένη στὸ βάθος του ύπογείου. Τὸ ὕψος της ξεπερνάει τὰ πενήντα μέτρα και τὸ πλάτος της τὰ τριάντα!

'Ἡ γιγαντιαία αὐτή μηχανή

(*) Εἶναι ἡ μικροσκοπική συσκευή πὺν ἀρμονίζει τὸν χροῦ, ἐξυπηρετῶν τὸν 'Ελ Γκροέκο, με τὴν ὁποία εἶναι ἔφοδισμένοι ὅλοι οἱ 'Υπεράνθρωποι. Ὅταν ἡ συσκευή αὐτή λειτουργεῖ, ὁ ἀνθρώπος πὺ τὴν φορεῖ γίνεται ἔντελως άόρατος!

δουλεύει με υπόκωφα βογγητά, που θυμίζουν μακρινές βροντές, ενώ από την τρύπα που υπάρχει στη βάση της, ξεπετάγονται ένας - ένας οι Σφαιράνθρωποι!

Αυτή, λοιπόν, είναι η μηχανή που κατασκευάζει τα ρομπότ, με τα οποία ο Γκουαχέρα σκοπεύει να υποδουλώσει την Ανθρωπότητα!

Με τις γροθιές σφιγμένες, ο Υπερέλληνας ριχνεται εναντίον της μηχανής.

‘Αλλά τον περιμένει μια μεγάλη απογοήτευση.

‘Η γροθιά του χτυπάει το μέταλλο της μηχανής με όλη την υπεράνθρωπη δύναμη του γιου του Έλ Γκρέκο! Μά το χοντρό μέταλλο δεν υποχωρεί! Δεν παθαίνει απολύτως τίποτε! Δεν βαθουλώνεται καν!

Κατάπληκτος, ο Υπερέλληνας κάνει μια άστραπιαία στροφή στον αέρα και όρμαιο πάλι εναντίον της μηχανής. ‘Αλλά και πάλι, το μέταλλο της δεν παθαίνει τίποτα! Είναι τόσο χοντρό, ώστε μόνο μια ατομική βόμβα, θα μπορούσε να το τσακίσει!

Και τότε μια σκέπη, μια τρελλή και παράτολμη σκέπη, περνάει από το μυαλό του παιδιού!

Πρέπει να θυσιάσει τον εαυτό του για να σταματήσει τη μηχανή αυτή του διαβόλου να δημιουργή τέρατα! Πρέπει να προσφέρει τον εαυτό του για το καλό της Ανθρωπότητας, όπως είχε όρκησθη να κάνει!

Με μια κατακόρυφη βουτιά, πέφτει προς τα κάτω, στρίβει απότομα και... χώνεται με όρμη μέσα στην τρύπα από την οποία βγαίνουν τα ρομπότ!

Θα κατορθώσει να σταματήσει τη μηχανή ή οι τροχοί και τα γρανάζια, που δουλεύουν στο έσωτερικό της, θα πολλαπλασιάσουν το σώμα του.

Θα νικήση ο Υπερέλληνας, το Παιδί-Θαύμα, ή θα νικήση η φριχτή μηχανή και το άψυχο μέταλλο;

‘Ο ίπτάμενος
νάνος

ΣΤΟ μεταξύ, ο Κοντοστούπης τριγυρίζει σαν τρελλός μέσα στις αίθουσες και τους διαδρόμους του παλατιού του Γκουαχέρα. ‘Αλλοτε τρέχει κι’ άλλοτε πετάει. Προχωρεί τυφλωμένος από τον υπερβολικό φόβο του και προσκρύει πάνω σε τοίχους και πόρτες και ταβάνια, ουρλιάζοντας σαν κολασμένη ψυχή που την κυνηγούν οι διάβολοι στην Κόλαση!

— Με δολοφονούν! Με σφάζουν! Με κομματιάζουν! Με κάνουν κιμά!

Ξαφνικά, τα μέλη του παραλύουν από ένα φόβο ακόμα πιο μεγάλο. Βρίσκεται μπροστά σ’ ένα γιγάντιο ρομπότ, που έχει σχήμα ανθρώπου με χοντροκομμένα μέταλλινα χαρακτηριστικά και μάτια που φωσφορίζουν δαιμονικά!

Το ρομπότ στέκεται στη μέση μιας μεγάλης αίθουσας

καί δίπλα του βρίσκεται ὁ Γκουαχέρα, ὁ βασιλιάς τῶν Καγκουάρε!

Τὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου βασιλιά εἶναι παραμορφωμένο ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι ἀπέραντου μίσους.

— Ξεφυγατε, ἔ; γρυλλίζει ἀπαίσια. Καὶ ἐξοντώνετε τὰ ρομπότ μου, τοὺς Σφαιρανθρώπους μου! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε αὐτό! Θὰ σὰς παραδώσω στὸ Μεγάλο Ρομπότ, στὸν Σωματοφύλακά μου, κι' ἐσένα καὶ τὸν σύντροφό σου, ποῦ μάχεται μὲ τοὺς Σφαιρανθρώπους μου στὸ ὑπόγειο! Ἐμπρός, Μεγάλο Ρομπότ!

Τὸ τεράστιο ρομπότ κινεῖται. Τὰ μέλη του σαλεύουν μὲ ταχύτητα ἐκπληκτικὴ γιὰ τὸν ὄγκο τους καὶ τὰ χέρια του ἀπλώνονται γιὰ νὰ ἀρπάξουν τὸ νάνο!

Ὁ τρόμος, ὁ πανικός καὶ ἡ τρέλλα τοῦ Κοντοστούπη ἐξαπμιρίζονται ἀπότομα. Μιὰ σκέψι κυριαρχεῖ στὸ μυαλό του. Ἄν δὲν δράση γοργά, τὸ Μεγάλο Ρομπότ θὰ τὸν ἀρπάξει καὶ θὰ τὸν κἀνὴ λυώμα!

— Κοντοστούπη, μουρμουρίζει, θυμίσου τὰ θρυλικά καταρθώματά σου! Γιούχουουου!

Καί, καθὼς τὸ ρομπότ σκύβει ἐπάνω του, ἐκεῖνος ἀπογειώνεται.

Περνάει ἀνάμεσα στὰ μπράτσα τοῦ μετάλλινου κτήνους καὶ σκίζοντας τὸν ἄερα σὰν ρουκέττα, πετάει ψηλὰ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ρομπότ!

Ἡ γροθιά του ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει μὲ τρομερὴ δύναμι πάνω στὸ κρανίο τοῦ τέρατος. Τὸ χτύπημα εἶναι τόσο συγκλονιστικό, ὥστε τὸ γιγαντιαῖο ρομπότ παύει νὰ κινῆται, σὰν σαστισμένο καὶ τρομαγμένο ἀπὸ τὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπίθεσι!

— Ἀχά!, κάνει ὁ νάνος ξαναπαίρωνοντας κουράγιο ἀπὸ τὴ μικρὴ αὐτὴ ἐπιτυχία του. Νομίζεις πὼς μπορεῖς νὰ μὲ φοβίσης ἐμένα, τὸν τρομερὸ Ὑπερκοντοστούπη! Ποῦ εἶσαι, Γκουαχέρα, νὰ σέ...καταπιῶ!

Ὁ Γκουαχέρα στέκεται σὲ μιὰ γωνιά τῆς αἴθουσας, μ' ἓνα πιστόλι στὸ χέρι. Τὸ πιστόλι εἶναι ὁμοιο μ' ἐκεῖνο ποῦ εἶχε κάνει τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸν Ὑπερέλληνα νὰ τρέμουν καὶ νὰ χοροπηδοῦν!

Ἡ κἀνὴ του εἶναι στραμμένη πρὸς τὸν Κοντοστούπη καὶ τὸ δάχτυλο τοῦ Γκουαχέρα πιέζει τὴ σκανδάλη, ἐνῶ ἔνα σατανικὸ γέλιο ξεπηδάει ἀπὸ τὸ λαρυγγί του.

— Χά, χά, χά! Τώρα θὰ δῆς, παλιονάνε.

Μὰ ὁ ἱπτάμενος νάνος κἀνει μιὰ ἀπότομη στροφή καὶ βγαίνει μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς ἀπὸ τὴν τροχιά τοῦ φωτός, ποῦ ἐκπέμπει τὸ πιστόλι!

Ἔτσι τὸ φῶς δὲν τὸν ἀγγίζει! Ὁ Γκουαχέρα ἀφήνει μιὰ φριχτὴ βλαστήμια, σκοπεύει μὲ προσοχὴ καὶ τραβάει πάλι τὴ σκανδάλη.

Μὰ καὶ πάλι ὁ Κοντοστούπη προλαβαίνει καὶ ἀποφεύ-

γει τὸ χτύπημα τοῦ πιστολιοῦ!

— Κούκου!, κάνει ἀπὸ ψηλά. Πιάσε με! Πιάσε με! Κούκου! Δὲν μπορεῖς!

Ὁ Γκουαχέρα τραβάει πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι τὴ σκανδάλη μὰ πάντα ὁ νάνος κατορθώνει νὰ ξεγλυστράει μὲ ταχύτατους ἐλιγμούς, ἐνῶ συγχρόνως τὸ γιγάντιο ρομπὸτ ἀπλώνει στὸν αἴρα τὰ χέρια του, προσπαθώντας νὰ πιάσει τὸν Κοντοστούπη μὲ τὰ ἀτσαλένια δάχτυλά του!

— Κούκου!, λέει καὶ ξαναλέει ὁ νάνος πρὸς ἀρχίζει νὰ βρῖσκει τὸ παιγνίδι διασκεδαστικό. Κούκου! Πιάστε με! Δὲν μπορεῖτε!... Τί νὰ σὰς κάνω, μωρέ, πού δὲν ἔχω... θυμῶσαι ἀκόμα! Ἄλλοιῶς, θὰ κατέβαινα κάτω καὶ θὰ σὰς ἔκανα καὶ τοὺς δυὸ νὰ μὴ μπορῆτε νὰ γνωρίσετε τὴ φάτσα σας στὸν καθρέφτη! Θὰ σὰς...

Ἡ μιλιὰ του κόβεται! Τὸ κορμί του πέφτει πρὸς τὰ κάτω, προσγειώνεται στὸ πάτωμα καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμη σπασμωδικά, λουσιμένο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Γκουαχέρα!

Μὰ ὁ Κοντοστούπης εἶναι τυχερός. Ὁ Γκουαχέρα παραπατάει, γλυστράει καὶ τὸ φῶς τοῦ πιστολιοῦ του στρέφεται γιὰ μιὰ στιγμή πρὸς τὸ ταβάνι.

Αὐτὴ ἡ στιγμή εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὸν νάνο. Τὸ κορμί του παύει νὰ τρέμη καὶ ἡ στιγμιαία φωτολουσῖα δὲν τὸ ἔχει ἐξαντλήσει. Μ' ἓνα πήδημα βρί-

σκεται κοντὰ στὸν Γκουαχέρα καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ... γέ-νι, ἐνῶ μὲ μιὰ κλωτσιὰ κάνει τὸ ὄπλο νὰ ξεφυγῆ ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ νὰ ἐκσφειδωνιστῆ μακριά!

— Σὲ κρατῶ τώρα, Γκουαχέρα!, γρυλλίζει ὁ νάνος τραβώντας τὸ γένι καὶ σηκώνοντας τὴ γροθιά του. Θὰ σὲ κάνω...

Τὴν ἴδια στιγμή νοιώθει νὰ πὸν ἀρπάζουν τὰ ὀγκώδη βαρεῖά, μετάλλινα χέρια τοῦ Μεγάλου Ρομπότ!

Τὰ χέρια τοῦ ἄψυχου, ἀλλὰ τρεμακτικῶς Σωματοφύλακα τοῦ ἐγκληματικῶς Γκουαχέρα!...

Στὰ σπλάγχνα
τῆς μηχανῆς

ΜΕΣΑ στὴ μηχανὴ πού κατασκευάζει τοὺς Σφαιρανθρώπους, ὁ Ὑπερέλληνας περνᾷ ἐξαιρετικὰ δύσκολες στιγμές.

Καθὼς χώνεται μέσα στὴν πρύπα, ἀπ' ὅπου βγαίνουν τὰ ρομπότ, συναντᾷ ἓναν Σφαιρανθρωπο. Μιὰ γροθιά τοῦ παιδιοῦ εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ συντρίψει τὸ ἀλλόκοτο πλάσμα καὶ νὰ τὸ μεταβάλλῃ σὲ μετάλλινη μπαλίτσα!

Πιὸ πέρα, μέσα στὸ σκοτάδι τῶν σπλάγχμων τῆς μηχανῆς, συναντᾷ δεύτερο ρομπότ. Μιὰ γροθιά εἶναι ἀρκετὴ καὶ γι' αὐτό!

Πιὸ πέρα ὅμως τὰ πράγματα χειροτερεύουν. Τὰ μάτια τοῦ Ὑπερέλληνα, πού ἔχουν τὸ ὑπερφυσικὸ χάρισμα νὰ

βλέπουν ακόμα και στο πιο πυκνό σκοτάδι: διακρίνουν ένα λαβύρινθο από ρόδες, γρανάζια, άξονες και έμβολα, που δουλεύουν με πυρετώδη γρηγοράδα, μουγκρίζοντας σαν δεκά μηχανές αεροπλάνου μαζί!

Η έκπληξη και τὸ σάστισμα που δοκιμάζει κάνουν τὸν Ὑπερέλληνα νὰ ἀνακόψη γιὰ μιὰ στιγμή τὴν ταχύτητά του. Δὲν προλαβαίνει νὰ τραδηχτῆ πίσω καί... τὰ γρανάζια, οἱ ρόδες καὶ τὰ έμβολα τὸν ἀρπάζουν καὶ ἀρχίζουν νὰ τὸν τραβούν καὶ νὰ τὸν στριφογυρίζουν, ὅπως μιὰ μηχανή τοῦ κιμῶ στριφογυρίζει μέσα τῆς ἑνα κομμάτι κρέας!

Τὸ Παῖδι-Θαύμα φαίνεται χαμένο! Τὸ κορμί του φαίνεται καταδικασμένο νὰ πολλαπλασηθῆ μέσα στὰ σπλάχνα τῆς μηχανῆς, πὺ γεννάει τὰ ρομπότ!

Μὰ ὁ Ὑπερέλληνας δὲν ἔχει μόνο σωματικὴ δύναμι. Ἀκόμα πιὸ μεγάλη εἶναι ἡ ψυχικὴ του δύναμι καὶ ἀντοχή.

Ἡ δύναμι τῆς θελήσεώς του εἶναι ἀτσάλινη καὶ τὸ πείσμα του ἀλύγιστο καὶ ἀδάμαστο!

Καθὼς οἱ τροχοὶ καὶ τὰ γρανάζια τὸν παρασύρουν, ὁ Ὑπερέλληνας σφίγγει τὰ δόντια του καὶ τεντώνει τοὺς μῦες ὀλόκληρου τοῦ κορμιοῦ του!

Ἔτσι τὸ σῶμα του γίνεται σκληρὸ καὶ ἀλύγιστο σαν ἑνα κομμάτι ἀτσάλι, ἀλλὰ μὲ πολὺ μεγαλύτερη ἀντοχή ἀπὸ τὸ μέταλλο αὐτό.

Οἱ τροχοὶ καὶ τὰ γρανάζια,

δρῖσκοντας ἀντίστασι στὸ ξένο αὐτὸ σῶμα, πὺ δρέθηκε ἀνάμεσά τους, τρίζουν, βογγοῦν καὶ σταματοῦν!

Ὀλόκληρη ἡ μηχανὴ σταματᾷ γιὰ μερικὲς στιγμές!

Μιὰ βαθεῖα σιγὴ ἀπλώνεται μέσα στὰ σκοτεινὰ σπλάχνα τῆς. Δὲν ἀκούγεται παρὰ μόνο ἑνα ἑλαφρὸ τρίξιμο πότε - πότε, καθὼς οἱ τροχοὶ προσπαθοῦν μάταια νὰ περιστραφοῦν.

Ὁ Ὑπερέλληνας δοκιμάζει ἀπερίγραπτους καὶ ἀβάσταχτους πόνους καθὼς τὸ κορμί του συμπιέζεται μὲ τρομακτικὴ δύναμι σφηνωμένο ἀνάμεσα στὰ γρανάζια! Ἀπὸ τὸ στήθος του βγαίνει ἑνα μακρόσυρτο βογγητό, ἐνῶ τὸ μυαλό του, πὺ διατηρεῖ ὅλη τὴν ἐτοιμότητά του, λειτουργεῖ γοργά.

Ἐκεῖνο πὺ φοβάται ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι μήπως ἡ μηχανὴ σταματήσει γιὰ πάντα στὴ θέση αὐτή, αἰχμαλωτίζοντας τὸν! Πρέπει νὰ τὸ ἀποφύγη μὲ κάθε θυσία! Ἔστω κι' ἂν ἀκρωτηριαστή παλεύοντας μὲ τὸ μηχανικὸ αὐτὸ κολοσσό!

Καταβάλλει μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια.

Προσπαθεῖ νὰ τεντώση τὰ μπράτσα του καὶ τὰ πόδια του. Μὲ τὰ δάχτυλά του γαντζώνει τὰ δόντια ἑνὸς τροχοῦ καὶ τραβάει μ' ὅλη τὴν δύναμι, ἐνῶ τὰ πόδια του ἀκουμποῦν ἐπάνω σ' ἑνα έμβολο καὶ σπρώχνουν!

Τραβάει καὶ σπρώχνει, τραβάει καὶ σπρώχνει, ἐνῶ τὰ χεῖ

λη του κινούνται σε μια σιωπηλή προσευχή προς τον Θεό.

«Θεέ μου!, σκέπτεται. Κάμε με ικανό να νικήσω για το καλό της Άνθρωπότητας! Δόσε μου τη δύναμη να αντισταθώ με επιτυχία και να συντριψω την κτηνώδη αυτή μηχανή που γεννάει τέρατα!»

Ξαφνικά, σαν να είχε εισακούσει την προσευχή του ο Θεός, ένας τρομακτικός κρότος ακούγεται, ένα διαπεραστικό μεταλλικό τρίξιμο, που κάνει τ' αϊτιά του 'Υπερέλληνα να βουίσουν και να πονέσουν!



Το φάρι διαγράφει γοργά ένα ημικύκλιο και χτυπάει το νάνο στο πρόσωπο.

'Αμέσως, οι τροχοί και τὰ γρανάζια χαλαρώνουν και υποχωρούν. Με ανέκφραστη άνακούφισι, τὸ Παιδί - Θαύμα ἐλευθερώνεται!

Στρέφει τὸ πονεμένο κορμί του, ἀρπάζει ἕνα μεγάλο ἔμβολο, τὸ ἀποσπᾶ ἀπὸ τὴ βάση του, τὸ χώνει ἀνάμεσα στοὺς τροχοὺς καί, χρησιμοποιοῦντας τὸ ὡς μοχλό, πιέζει πρὸς τὰ κάτω. Καινούργιοι κρότοι ἀκούγονται καί τὰ σπλάχνα τῆς μηχανῆς ἐξαρθρώνονται καί σακατεύονται!

Ἡ σατανικὴ μηχανὴ τῶν Σφαιρανθρώπων εἶναι νεκρή! Κανένα τερατώδες ρομπὸτ δὲν θὰ γεννηθῆ πιά ἀπὸ τὰ σπλάχνα τῆς!

Ἡ πανουργία
τοῦ 'Υπερέλληνα

ΜΕ ΤΟ ἔμβολο τῆς μηχανῆς στὸ χέρι, ὁ 'Υπερέλληνας βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα. Μέσα στὴν ἀπέραντη αἴθουσα δὲν ὑπάρχει τώρα κανένα ρομπὸτ. Ἔχουν ἀνεβῆ ὅλα ἐπάνω.

Τότε, τὸ Παιδί-Θαύμα θυμᾶται τὸ νάνο.

«Τί ἔχει γίνει ὁ θεὸς Κοντοστούπης; σκέπτεται. Ποῦ πῆγε; Μήπως τὸν ἐσκώτωσαν οἱ Σφαιρανῶνθρωποι; Μήπως ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Γκουαχέρα;»

Μὲ τὸ μέτωπο ζαρωμένο ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ὁ 'Υπερέλληνας ἀνεβαίνει πετώντας τὴ σκάλα, φτάνει στὸ ἰσόγειο καί ἐτοιμάζεται νὰ βγῆ ἔξω,



Ο νάνος, με τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ τὸ θυμὸ καί... φόβο, ἐπιτίθεται φοβερὸς καὶ τρομερὸς ἐναντίον τῶν Σφαιράνθρωπων!

στὴν πλατεία, ὅταν φτάνουν ὡς τ' αὐτιά του διαπεραστικές κραυγές:

—Μή! Ἄσε με, σοῦ λέω! Μὴ μὲ ἐγγίξεις, παλιορομπότ! Θὰ πάθω καιμιὰ συγκοπή! Ὡχ, ἡ καρδούλα μου! Ὡχ!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη κι' ἔρχεται ἀπὸ μιά κοιτινὴ αἰθουσα! Ὁ νάνος βρίσκεται σὲ κίνδυνο, ἀλλὰ ζῆ ἀκόμα εὐτυχῶς!

Σφίγγοντας τὸ ἔμβολο τῆς μηχανῆς, ὁ Ὑπερέλληνας ὀρμάει μέσα στὴν αἰθουσα καὶ ἀντικρίζει ἕνα θέαμα, ποὺ κάνει τὸ αἷμα του νὰ παγώσῃ.

Ἐνα γιγάντιο ρομπότ, τὸ Μεγάλο Ρομπότ, ὁ Σωματοφύλακας τοῦ Γκουαχέρα, ἔχει ἀρπάξει μὲ τὰ ὀγκώδη ἀτσάλινα δάχτυλά του τὸ νάνο καὶ τὸν ἔχει σηκώσει ψηλά.

Τὸν κρατᾷ μὲ τὸ ἓνα τοῦ χέρι, ἐνῶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν χτυπήσῃ μὲ τὸ ἄλλο!

Ὁ Ὑπερέλληνας κινεῖται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα.

Μὲ μιά θεαματικὴ ἐκτίναξι ἀπογειώνεται καὶ ὀρμαίνει ἐναντίον τοῦ μετάλλινου κτήνους.

Τὸ ἔμβολο ποὺ κρατᾷ ἀνεβοκατεβαίνει μὲ φόρα καὶ χτυπάει τὸ ρομπότ καταμε-

Οι άναγνώσται του «Υπερανθρώπου» και του «Μ. Ηρωος» πρέπει να είναι ήθικοί και έργατικοί, άνδροπρεπείς και τίμιοι και να υπερασπίζονται τὸ Καλὸ και τὸ Δίκαιο!

Οι άναγνώσται του «Υπερανθρώπου» και του «Μ. Ηρωος» πρέπει να είναι υπόδειγμα στην κοινωνία!

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

‘Ο Υπερέλληνας κυττάζει γύρω. ‘Ο Γκουαχέρα δεν βρίσκειται πιά εκεί μέσα. Έχει εξαφανιστή!

— ‘Ακολουθήσε με, θεΐε Κοντοστούπη!, λέει στο νόνο. Έχω μιὰ ιδέα! ‘Αν κατορθώσουμε να την εφαρμόσουμε, θα άπαιλλαγούμε για πάντα από τον Γκουαχέρα και τον Καγκουάρε και τους Σφαιρανθρώπους τους και τη Μαρμάρινη Πολιτεΐας τους! Θά τους στείλουμε στο παρελθόν, όπου ανήκουν! ‘Ακουσε τί πρέπει να κάνης! Ένώ εγώ θα συντριβώ τους Σφαιρανθρώπους, εσύ...

‘Ο Κοντοστούπης άκούει με προσοχή κουνώντας επιδοκίμαστικά τὸ κεφάλι του.

— Σύμφωνοι!, λέει. Τὸ κόλπο σου είναι έξυπνο! Θά

‘Η πλατεΐα είναι τώρα γεμάτη από Σφαιρανθρώπους και από Καγκουάρε, τοποθετημένους σε τάξι μάχης, έτοιμους να ριχτούν εναντίον των φίλων μας.

Στή μέση τής πλατεΐας, κοντά στο μεγάλο συντριβάνι, στέκεται ὁ Γκουαχέρα με τὸ άλλοκοτο πιστόλι του στο χέρι.

Τὸ σηκώνει για να χτυπήσει μ’ αυτό τους ήρωές μας και να τους παγιδεύσει, κάνοντας τὰ κορμιά τους ν’ αρχίσουν να τρέμουν.

Μά αυτοί έχουν κιόλας περάσει στην επίθεσι!

Ρίχνονται ανάμεσα στο πλήθος των ρομπότ και των ανθρώπων και οι γροθιές τους τσακίζουν και συντριβουν! Οι άνθρωποι πεθαίνουν. Τὰ ρομπότ μεταβάλλονται σε μικρές μεταλλινες μπάλλες!

Και τότε ὁ Κοντοστούπης πέφτει... με τὰ τέσσερα και αρχίζει να κυκλοφορή ανάμεσα στα πόδια των ρομπότ και των Καγκουάρε και να μαζεύη τις μικρές, βαρειές μπάλλες.

Κάθε φορά που συγκεντρώνει αρκετές μπάλλες τις κουβαλάει και τις σωριάζει κοντά στο συντριβάνι κι’ έπειτα αρχίζει να μαζεύη άλλες κι’ άλλες κι’ άλλες, καθώς οι Σφαιρανθρωποι μεταβάλλονται σε μπάλλες κάτω από τὰ χτυπήματα του Υπερέλληνα.

— Θεουλάκι μου!, μουρ-

Πετάξω όμως πρώτος εγώ!

Βγαίνουν έξω.

σής στο κεφάλι, πριν το χέρι του κτήνους χτυπήσει τον Κοντοστούπη!

Το Μεγάλο Ρομπότ παρατάει το νάνο και σωριάζεται με το κεφάλι τσακισμένο, σαν να του είχαν ξεβιδώσει ξαφνικά όλες τις άρθρώσεις του μετάλλινου κορμιού του!

Ο Κοντοστούπης προσγειώνεται χάρω με τη γλώσσα πεταγμένη έξω από τη λαχτάρα που δοκίμασε στα χέρια του ρομπότ.

— Εύ... εύ... εύτυχώς που πρόλαβες, Υπερέλληνα!, καταφέρνει ναπραυλίση με μεγάλη δυσκολία. Άλλοιώς, θα το άρπαζα το παλιορομπότ και θάκανα... φονικό! μουρίζει κάθε τόσο. Βάλε το χεράκι σου!

Ξαφνικά, ακούγεται η φωνή του Υπερέλληνα:

— Θείε Κοντοστούπη! Άπογειώσου! Γρήγορα!

Ο νάνος δεν περιμένει να του το πούν για δεύτερη φορά. Χτυπάει τα πόδια του χάρω και ανυψώνεται ολόγισια προς τον ούρανό, σαν τζιτζίκι που ξεφεύγει από τα χέρια ενός παιδιού.

Τότε, ο Υπερέλληνας κάνει κάτι παράξενο.

Μ' ένα πήδημα βρίσκεται κοντά στις μπάλλες που είχε συγκεντρώσει ο Κοντοστούπης. Απλώνει τα μπράτσα του, σπρώχνει ολο το σωρό προς την τρύπα απ' όπου άναβιλιζει το συντριβάνι και άπογειώνεται κι' αυτός με

“Όσοι διαβάζουν τον «Υπεράνθρωπο» και τον «Μ. Ήρωα» έχουν καθήκον να είναι από τους πρώτους στην τάξι τους και στην κοινωνία και να διαπρέπουν σε ύψηλά και ήθικα έργα.

Θ. ΑΣΤΡΙΤΗΣ

τόση μεγάλη ταχύτητα, ώστε φτάνει τον Κοντοστούπη και τον ξεπερνάει μέσα σ' ένα δέκατο του δευτερόλεπτου!

Κυττάζουν κάτω... Η Μαρμάρινη Πολιτεία έχει εξαφανιστή! Στη θέση της απλώνεται τώρα η άμμουδερή έρημος. Στο μέρος όπου ανάβλυζε το συντριβάνι, διακρίνεται ένας μικρός σωρός από μετάλλινες μπάλλες.

— Έγινε όπως το πρόβλεψα!, λέει με ικανοποίησι ο Υπερέλληνας. Οι βαρείες μπάλλες έφραξαν το συντριβάνι και η συσκευή του Γκουαχέρα άρχισε πάλι να λειτουργή και διέσπασε και εξαφάνισε τη Μαρμάρινη Πολιτεία! Αυτή όμως είναι και η τελευταία φορά! Θα στείλουμε ένα άεροπλάνο να ρίξη έδω μια άτομικη βόμβα και θα καταστρέψη και τη συσκευή

καί τὴν ἀόρατη πολιτεία γιὰ πάντα!

Στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων, ὁ Ὑπερέλληνας κι' ὁ Κοντοστούπης γίνονται δεκτοὶ μὲ ἐνθουσιασμό, πού μεταβάλλεται σὲ ἐκπληξι καὶ θαυμασμό ὅταν ὁ Ὑπερέλληνας διηγῆται τὴν ἀπίστευτη περιπέτειά τους.

Ἡ Ἐλχίνα παρακολουθεῖ τὴν ἀφήγησι τοῦ Ὑπερέλληνα μὲ τὸ στόμα ὀρθάνοιχτο καὶ μ' ἓνα μεγάλο... ψάρι στὸ χέρι, πού τὸ καθάριζε στὴν κουζίνα, ὅταν ἔφτασαν οἱ δυὸ ἡρώες μας.

Ὅταν ὁ Ὑπερέλληνας φάει τὸ σημεῖο, ὅπου τὸ ρομπὸτ εἶχε ἀρπάξει τὸν Κοντοστούπη, ἡ Ἐλχίνα βάζει τὰ

κλάματα, μορφάζοντας ὄαν... ὑπερφυσικὴ βατραχίνα!

— "Ἄχ!, κάνει. Παρὰ λίγο νὰ χάσω τὸν Κοντοστούπη μου. Τὸν ὄραϊο μου Κοντοστούπη! Θεέ μου! Κοντοστούπη, παρὰ λίγο νὰ μείνω χήρα, πρὶν... παντρευτοῦμε!

Ὁ νάνος γίνεταί ἐξω φρενῶν, ὅπως κάθε φορὰ πού ἡ Ἐλχίνα τοῦ μιλάει γιὰ γάμο.

— Παράτα με ἤσυχο... παλιοχήνα!, τῆς λέει.

Ἡ ἐκφρασις στὸ πρόσωπο τῆς Ἐλχίνας ἀλλάζει. Ἕνας τρομερὸς θυμὸς τῆς ἀλλοιώνει τὰ χαρακτηριστικά.

— Νά, παλιάνθρωπε!, τοῦ λέει.

Καί, σηκώνοντας τὸ ψάρι, τὸν χτυπάει μ' αὐτὸ στὸ πρόσωπο!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ θάνου Ἀστρίτη.

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις — Ἀποκλειστικότητα «Ὑπερανθρώπου».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οἱ τόμοι καὶ τὰ προηγούμενα τεύχη τῶν ἐκδόσεών μας, πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας, Λέσκα 22, ἐντὸς τῆς στοᾶς. Κάθε τεύχος πωλεῖται 1.40 δραχ., καὶ οἱ τόμοι, πρὸς 14 δραχ. ἑκαστος. Ἡ βιβλιοδεσία ἐνὸς τόμου κοστίζει 5 δραχ. καὶ δὲν παίρνει ἐκπτώσι. Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἐνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς στέλνουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς βιβλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μὲ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.



Άγορασες

τὸ τέταρτο ἀπὸ τὰ «Φθηνὰ Βιβλία Μεγάλων Συγγραφέων»,
τὸ περίφημο ἀοιστούργημα

Η ΚΑΛΥΒΑ ΤΟΥ ΜΠΑΡΜΠΑ-ΘΩΜΑ

πού κυκλοφόρησε σ' ὅλα τὰ περίπτερα; Ἄν ὄχι, μὴ χά-
σης καιρό! Σπεύσε νὰ τὸ πάρης πρὶν ἐξαντληθῇ! Εἶναι
ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκινητικὰ βιβλία πού ἔχουν γραφῆ ποτέ!

Μόνο μὲ 6 δραχμές, ἀγοράζεις ἓνα κομψὸ βιβλίο τῶν
164 σελίδων μὲ καλλιτεχνικὴ εἰκονογράφησι!

Ζήτησέ το ἀμέσως ἀπὸ τὰ περίπτερα!



ΕΞΕΛΟΘΗΣΑΝ

- | | |
|---|---|
| <p>1) 'Υπεράνθρωποι Β.Ο.Β. 'Η Γη κινδυνεύει!</p> <p>2) Οι τερατόανθρωποι εκδικούνται.</p> <p>3) Τò κυνήγι των 'Ιπταμένων Δίσκων.</p> <p>4) Μόνος έναντιόν χιλίων.</p> <p>5) Οι Ούρανοξύστες καταρρέουν.</p> <p>6) Οι 'Υπ'άνθρωποι εξοντώνονται</p> <p>7) Σύγκρουσις Γιγάντων</p> <p>8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.</p> <p>9) Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υπερανθρώπου.</p> <p>10) Στα δόντια του Λιονταριού</p> <p>11) Οι 'Αετοί έφορμούν!</p> <p>12) Τò Τραίνο του Θανάτου</p> <p>13) Στη Χώρα των Τρελλών</p> <p>14) 'Ο προδότης παγιδεύεται</p> <p>15) 'Ο Κεραυνός υποτάσσει τή Ζούγκλα!</p> <p>16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.</p> <p>17) 'Αστραπή, ή Κόρη του 'Υπερανθρώπου.</p> <p>18) Κεραυνός έναντιόν Κεραυνού</p> <p>19) 'Ο Άρχων του Κόσμου</p> <p>20) 'Ο Τρόμος των 'Οκεανών</p> <p>22) Τò Μυστικό του Πράσινου 'Ελέφαντα</p> <p>23) 'Η 'Αστραπή επιτίθεται</p> <p>24) Στην 'Αγκαλιά 'Εσπετών</p> <p>25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος</p> <p>26) 'Ο Πόλεμος των 'Αστρων</p> <p>27) 'Υπεράνθρωπος έναντιόν 'Υπερανθρώπων</p> <p>28) Στη χώρα των Κενταύρων</p> <p>29) Σατούσνα, ή Κόρη του Μαύρου 'Υπερανθρώπου</p> | <p>30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού</p> <p>31) Οι Φτερωτοί Μονομάχοι</p> <p>32) 'ò Μυστικό του Πλανήτη κρόνου</p> <p>33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος</p> <p>34) Τò Τέλος τής Γης</p> <p>35) Ζωντανή Παγίδα</p> <p>36) Κουρσάροι των Ουρανών</p> <p>37) 'Ο 'Αράτος 'Ανθρωπος</p> <p>38) 'Ο Πράσινος Τρόμος</p> <p>39) Τα 'Όντα του 'Ολέθρου</p> <p>40) Οι Μαύροι 'Εωσφόροι.</p> <p>41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ</p> <p>42) 'Η Γροθιά του 'Ελληνα</p> <p>43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης</p> <p>44) Τò Τέρατος των Ουρανών.</p> <p>45) 'Η Φάουστα εκδικείται</p> <p>46) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου</p> <p>47) 'Η 'Ανάστασις του Φάουστ</p> <p>48) 'Η Γιγαντομα χία.</p> <p>49) 'Ο Γάμος του 'Ελ Γκρέκο</p> <p>50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας</p> <p>51) 'Η Φλεγόμενη Λίμνη</p> <p>52) 'Υπερέλληνας</p> <p>53) Τζέκυλ, ό Κτηνάθρωπος</p> <p>54) Στην Κοιλιάδα των Τεράτων</p> <p>55) Δαυίδ και Γολιάθ</p> <p>56) Τρόμος, ό Θεός τής Πολέμου</p> <p>57) Σεζάμ, ό άράτος Μάγος</p> <p>58) Νύσκα, ή θεά του Καλκού.</p> <p>59) Τò γκρέμισμα των κολοσσών.</p> <p>60) Οι 'Ατσάλινοι Δαίμονες..</p> <p>61) 'Η άπαγωγή τής 'Αστραπής.</p> <p>62) 'Ο πύργος του Μαύρου Πάνθηρα.</p> <p>63) 'Ο Πύρινος Δράκος.</p> <p>64) 'Ο Τρόμος έπιστρέφει.</p> <p>65) 'Ο 'Ελευθερωτής.</p> <p>66) Αιχμάλωτοι του 'Ολέθρου.</p> |
|---|---|

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Κάθε αναγνώστης του «'Υπερανθρώπου» έχει καθήκον — τιμητικό καθήκον — να φέρη στο περιοδικό καινούργιους αναγνώστες, καινούργιους όπαδούς του μεγάλου συμπατριώτη μας ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ!

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

ΕΦΤΑΣΕ!
ΕΦΤΑΣΕ!
ΕΦΤΑΣΕ!

Το θρυλικό τεύχος του «Υπερανθρώπου»

≡|72|≡

Στο τεύχος αυτό κάνουν την εμφάνισή τους νέοι τρομεροί Έχθροι του Κόσμου, νέοι πανίσχυροι αντίπαλοι των Υπερανθρώπων! Στο τεύχος αυτό ή

ΡΕΓΚΙΝΑ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΔΕΚΑ

έπιτίθεται εναντίον της Γης και των ήρώων μας μαζί με τους Υπερανθρώπους της του Κακού και η Άνθρωπότης περνάει δύσκολες και τρομερές στιγμές! Οί ήρωές μας έπιστρατεύονται όλοι για να αντιμετώπισουν με καταπληκτικές γιγαντομαχίες τη ΡΕΓΚΙΝΑ και τους ΔΕΚΑ Υπερανθρώπους του Όλέθρου!

Το τεύχος 72, με το οποίο αρχίζει η Β΄ Περίοδος του Υπερανθρώπου, θα έχη έντελώς διαφορετική εμφάνιση. Τα εξώφυλλά του θα είναι διαφορετικά και έντελώς πρωτότυπα, έτσι ώστε να μένη άφθονος χώρος για την εικόνα! Αγοράστε όλοι εγκαίρως το τεύχος 72, πριν εξαντληθή!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ου — Τόμος 9ος — Άριθ. τεύχος 71 — Δραχ. 2
Γραφεία: οδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησία	δραχ. 100	Έτησία	Δολλλάδια 4
Έξάμηνος	» 55	Έξάμηνος	» 2



ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ή διεύθυνσις του «Μ. ΗΡΩΣ» σάς καθιστά γνωστόν
ότι:

«Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ» κυκλοφορεί κάθε ΤΡΙΤΗΝ.

«Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ» κυκλοφορεί κάθε ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ.

Και τέλος ή ανατύπωσις του «Μ. ΗΡΩΣ» κυκλοφορεί κάθε ΣΑΒΒΑΤΟΝ.



